

— Але ти дівчина, — наполягав Томас. — Дівчата не можуть бути детективами. Для цього треба бути чоловіком з якимсь чудернацьким ім'ям, як-от Шерлок Голмс або, або...

— Джек Денджер, — підказав мій друг Олівер. На його губах грала вже звична хитра посмішка.

— Ох, цити! — Я обережно виставляла на оголошенні гарну лячку. — Те, що цього ніхто не робив раніше, не означає, що ти не можеш почати.

Ця ідея з'явилася в мене після подій минулого жовтня, коли в наші життя увірвався Олівер. Точніше, коли він опинився у труні, прокинувшись згодом живим, на подив собі й усім довкола.

Він попросив мене розслідувати його «вбивство», що, як ми потім заідоарили, було пов'язане ще з кількома нещодавніми. Нам допомагав Кості, мій хорт, який одного дня в загадковий спосіб з'явився на кладовищі за нашим будинком. Велику роль відіграло й моє не менш загадкове шосте чуття, завдяки якому можу спілкуватися з привидами (хоча чи хочеться їм спілкуватися зі мною — то геть інша річ). Отже, разом ми це зробили. Звісно, не все було легко й добре — мого батька, наприклад, запротарили до в'язниці, звинувативши в убивствах у так званій справі «Семи брам». На щастя, мені вдалося спіймати справжнього вбивцю, тож тата відпустили. (Того ранку, коли я виписувала оголошення,

він давно вже копошився на кінному дворі, готуючись розпочати новий день.)

Але розслідування тієї таємниці дало змогу зазирнути у світ, якого я навіть уявити не могла. Я більше не була приречена на вишивання і світські посиденьки з потенційними женихами. Я завжди мріяла бути трунарем, як тато, що сповнювало моїх батьків жаху — когось більшого, когось меншого. Та ця мета була досяжною для Томаса чи, можливо, Олівера, але не для мене. Лише тепер у мене з'явилася можливість узяти долю у власні руки.

Я відхилилася на спинку стільця, милуючись своєю витвором на білій картці.

Олівер зазирнув мені через плече. Я допомагала йому вчитися читати.

— Детектив-не-агент-ство Вейль, — прочитав він і гордо засіяв.

Я засяяла.
— Олівере, ти просто диво!
— Якщо ми розгадаємо цю таємницю... — почав той, — ти напишеш моє ім'я на оголошенні?
— Подумаю, — підморгнула я.
Я сподівалася, що *леді Афіна* готова до зустрічі з нами. Бо ми були готові зустріти її.

РОЗДІЛ 4

Наступного дня Олівер зник, коли його відпустили обідати. Я чекала за фортепіано, вправляючись із гаммами. Якби можна було грати на фортепіано саркастично, я так і робила б.

Незабаром Олівер повернувся, сяючи самовдоволеною усмішкою.

— Арчі сказав, що покаже нам театр, — повідомив хлопець.

— То чого ми чекаємо? — Я рвучко скочила на ноги. — Уперед!

— Добре, — промовила я, коли за нами зачинилися двері крамниці. — Йдемо в театр!

Дорога чекала неблизька: ми жили в районі «Семи брам», а Грецький театр був у сусідньому Гавішемі, поряд із великими розкішними магазинами. Я бачила цей театр кілька разів, але ніколи не заходила досередини. Він завжди здавався мені величним, схожим на палац.

Та тепер, зблизька, він такого враження не справляв. Витончене класичне різьблення й високі білі колони, що прикрашали фасад, були померезані тріщинами.

Літера Р у слові «театр» похилилась, а вікна не завадило б помити.

На рівні очей фасад був щедро обклеєний афішами, з яких дивилася на нас жінка у незвичайному, ефектному вбранні — волосся вільно спадало на плечі, довга сукня злегка розвівалася. На афішах було написано:

ГРЕЦЬКИЙ ТЕАТР ПРЕЗЕНТУЄ:

**ВЕЧІР
НЕЙМОВІРНИХ ДИВ**

ВИДАТНА ПРОВИДИЦЯ

леді Афіна

ЗАЗИРНЕ У ВАШЕ МАЙБУТНЄ

**ЗАВІТАЙТЕ
НА НЕЙМОВІРНЕ ВИДОВИЩЕ!**

МІСТИЧНІ ВИДІННЯ, НЕПІДВЛАДНІ УЯВИ.
ДУХ-ПРОВІДНИК ВКАЖЕ ШЛЯХ ДО ВАШОЇ ДОЛІ.

«НЕ ПРОПУСТІТЬ!»
«ТАЙМС»

Я прочитала це все вголос Оліверу, поки той повільно водив пальцем уздовж рядків. Кості мовчки задер морду, наче намагався зрозуміти, чому ми тут стовбичимо і що в цьому такого цікавого.

— Нічого собі, — засунув руки в кишені Олівер. — Оце вони накрутили.

РОЗДІЛ 5

Ніко та Елені повели нас до якоїсь споруди, подібної до величезної залізної клітки.
— Ох! — вигукнула я. — Ліфт! Я ніколи ще не була в ліфті.

Я бачила такі кілька разів у великих магазинах у Гавішемі. Мама завжди називала їх пекельними машинами й навідріз відмовлялася заходити туди.

Утім, там ми бували нечасто, а в «Траурному вбранні Гарпера», де купували більшу частину одягу, ліфтів не було (на щастя для моєї матері).

— Я ніколи ще такого не бачив... — Олівер провів рукою по металевих ґратах, які вже зацікавлено обнюхував Кості. — Новий?

— О, так! — Ніко гордо дивився на ліфт. Він відсунув убік металеві ґрати, що прикривали двері. — Ми встановили його нещодавно для Елені. Чудова річ, правда ж?

— І все це для мене, — демонстративно зітхнула дівчина, плескаючи по бильцях візка. — Я була бігункою. Бігала кроси, поки не стався жахливий нещасний випадок із крокодилом. — Ніко закотив очі, але вона лише хитро всміхнулася. — Бідолашній братик, тепер він возить мене всюди.

— Так, я почувуюся винним, — пожартував хлопець, закочуючи візок у ліфт і повертаючи так, щоб Елені могла бачити нас. — Хоч як крути, це був мій крокодил.

Я зазирнула у велику чорно-білу клітку. Сумнівалася, що туди помістяться четверо людей та пес, але Ніко жестом покликав нас досередини.

— Ви поміститесь, не хвилюйтеся.

Я не могла не звернути увагу на щілину в себе під ногами, де прозирала безпросвітна чорнота, — падати явно було високо.

Не зважаючи на мої вагання, Кості прослизнув у ліфт і поклав голову на коліна Елені, зминаючи